

Anmeldelse av Lysistrata

Av Maren Sørhaug

Lysistrata: Hysterisk morsom!

Først ble vi gjort oppmerksom på at forestillingen var tilrettelagt for tegnspråkhemmede, hvor skuespillere på scenen viste frem flere plakater med tekst underveis. I tillegg til det har de også vist kroppsspråk for å tydeliggjøre det som ble sagt på tegnspråk. For meg som har tegnspråk som morsmål opplevde både plakat og kroppsspråk som en herlig forlengelse av den hysteriske morsomheten.

Avstanden mellom scenen og publikummet ble plutselig mye kortere da en skuespiller som spilte en regissør og krevde at musikken skulle skrus opp. Til slutt kunne vi kjenne musikkens kraftige vibrasjoner, og da begynte jeg å bli slukt inn ... og levde i Lysistratas verden. Et genialt knep!

En god blanding av nye, unge skuespillere og eldre, erfarne skuespillere kunne vi se og det har vært meg en glede å oppleve at alle disse utfylte hverandre så godt. Det var langt flere roller enn skuespillere som var på scenen, og de mestret svært godt på å bytte på rollene. Alt fra pene piker til gretne gubber. De har vist at kostymer ikke var en nødvendighet, for det som ble gjort var at de endret både prate- og væremåte for hver rolle. Og det har vært litt av en fantastisk opplevelse å se hvordan de ulike rollene gjennom hver sin væremåte ble vist frem!

Lysistrata er en komedie om krig og fred, erotikk og kvinneopprør. Fire store, tunge temaer i en og samme komedie. Jeg kan ikke huske at jeg har ledd så mye under en forestilling i regi av Teater Manu, så denne gangen gjorde de en fabelaktig jobb! Å få en slik komedie tilpasset til det døve publikummet krever et talent av den sjeldne typen.

Det som fascinerte meg var dialogen mellom Ronny Jacobsen, som spilte den sprengkåte soldaten, og Aino Hakala, som spilte hustruen som planla å nekte ham sex. De tok tegnspråket til et høyere nivå, og viste at det kunne formidles kun på tegnspråk. Imponerende! Tenk å gi nedentil en menneskelig egenskap, nemlig evnen til å kommunisere på tegnspråk.

På slutten av forestillingen kom Lysistrata med en stor tale til oss i publikummet, og alvorligheten hentet oss tilbake til virkeligheten. Det var en fin overgang fra den hysteriske morsomheten i forestillingen til virkeligheten som vi lever i.

At jeg skulle gi terningkast 6 til denne forestillingen var det absolutt ingen tvil om, og jeg ser allerede frem til nye forestillinger i regi av Teater Manu!